

4. "Pau a vosaltres!"

«Jesús va arribar, es posà al mig i els digué: "Pau a vosaltres.» (Jn 20,19)

N'hi hauria prou amb aquest vers per entendre que la pau en nosaltres, entre nosaltres, en el món sencer, és el do del Ressuscitat, el do que Ell ja ha pagat amb la seva passió i mort a la Creu. La pau és el cor de la veritat que Crist ens diu i ens dona.

Jesús Ressuscitat es fa present entre els deixebles per dir: "Pau a vosaltres!". La pau és el suc de la paraula que Crist ens diu, de la Paraula que Crist, Verb de Déu, expressa entre nosaltres, el suc de l'Evangeli. I Crist ens diu la seva pau en l'alè de l'Esperit: «Dit això, va alenar damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant"» (Jn 20,22). I després d'aquest alè, Jesús confia als deixebles la missió del perdó dels pecats, el ministeri de la reconciliació: "A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui els retindreu, li quedaran retinguts." (20,23)

A l'Església tot li ha estat donat per a permetre'ns de viure en una comunió fraterna en la qual Jesús es fa present i ens parla, donant-nos la pau en la reconciliació més forta que el pecat de cadascú, més forta que les nostres divisions, una reconciliació que ens allibera del pecat per viure en la comunió de l'amor, do de l'Esperit del Ressuscitat, l'Esperit del Pare.

Comprenem ara que quan sant Benet institueix la vida del monestir demanant de buscar la pau i de seguir-la, en realitat no ens demana altra cosa que buscar Crist mort i ressuscitat per nosaltres i seguir-lo en el seu amor, animats i sempre de nou reanimats per l'alè de l'Esperit Sant.

No podem buscar la pau sense buscar Jesucrist, ni seguir-la sense seguir-lo a ell. Quan no tenim pau interior o entre nosaltres – i hem d'admetre que això ens passa sovint! –, la veritable qüestió que ens hem de plantejar és com podem recuperar una relació més intensa amb el Senyor, un reconeixement més intens de la seva presència, una escolta més intensa de la seva paraula. Sant Benet organitza tota la vida monàstica al servei d'això, per ajudar-nos a cadascun de nosaltres i ajudar la comunitat a viure en tot i sempre aquesta intensitat de relació amb el Senyor que, present enmig nostre, ens diu: "Pau a vosaltres!"

Es tracta fonamentalment d'una qüestió de pregària, de cultivar en el cor i en comunitat una pregària que visqui aquesta relació intensa amb Crist.

En l'Àngelus del 21 de gener de 2024, el Papa Francesc va inaugurar l'any de la pregària en preparació del Jubileu del 2025 demanant, precisament, "intensificar la pregària per preparar-nos a viure bé aquest esdeveniment de gràcia i experimentar la força de l'esperança de Déu."

Què vol dir: intensificar la pregària? Ens adonem que en tenim necessitat, però sovint reduïm la intensitat a la *quantitat* més que a una *qualitat* de la pregària. Ben mirat, tota la tradició monàstica vol conrear en nosaltres la intensitat de la pregària per tal que, com una flama, la transmetem al món.

Durant la passada Quaresma he meditat sovint sobre una paraula del relat de la Passió segons Lluc, allà on es diu que Jesús, “ple d’angoixa, pregava més intensament, i la seva suor era com gotes de sang que caiguessin fins a terra” (Lc 22,44). Em preguntava què devia significar per a Jesús pregar més intensament. El terme grec emprat aquí és: *ektenesteron*, que precisament significa “amb més intensitat, amb més tensió”. Em va fer pensar en allò que Benet ens demana al principi de la Regla: d’implorar al Senyor que puguem portar a terme la nostra vocació amb una pregària ben insistent: “*instantissima oratione*” (RB Prol. 4).

Jesús acabava de dir als apòstols que l’havien seguit a Getsemaní: “Pregueu demanant de no caure en la temptació” (Lc 22,40). Poc després d’haver començat a suar sang que degotava a terra, s’acostà als tres deixebles escollits perquè estiguessin amb ell i, trobant-los adormits, els desvetllà dient-los: “Aixequen-vos i pregueu, per no caure en la temptació.” (Lc 22,46).

Jesús hauria volgut que els deixebles participessin en la intensitat de la seva pregària. No tant perquè ell en tingués necessitat, sinó per ells mateixos, perquè no caiguessin en temptació, o millor: perquè no hi caiguessin sols, sense l’ajut de Déu, sense confiar-se al Pare com havia fet Jesús, rebent del Pare la consolació, la força i la pau per suportar la Passió i morir a la Creu. Impressiona amb quina pau Jesús surt de la pregària de Getsemaní, tenint en compte que li havien de passar encara coses pitjors. Però ara havia rebut del Pare el do d’una pau profunda, en l’obedient i confiat abandonó a la seva voluntat.

La intensitat de la pregària no ens demana qualitat o forces particulars, sinó senzillament que posem en la pregària el desig, la necessitat que crema en el nostre cor i que sovint ofeguem per mandra, negligència, o perquè estem distrets per mil altres coses. La intensitat de la pregària és una qüestió de consciència de qui som nosaltres i qui és el Senyor, és una qüestió relacional. La pregària es torna intensa si ens hi posem realment nosaltres mateixos, tal com som, amb totes les persones, amigues o enemigues, que formen part de la nostra vida, i si ens hi posem nosaltres mateixos davant de Déu, un Déu present que ens espera i ens escolta sempre, tal com el Pare escoltava sempre Jesús.

Estem cridats a pregar com Jesús davant el sepulcre de Llätzer: «Jesús alçà els ulls i digué: “Pare, et dono gràcies perquè m’has escoltat. Ja sé que sempre m’escoltes, però ho dic per la gent que m’envolta, perquè creguin que tu m’has enviat”.» (Jn 11,41-42)

No ho va dir només perquè creguem, sinó també perquè preguem com ell, perquè creguem pregant i preguem creient, és a dir, entrant en la intensitat de la seva relació d’amor amb el Pare i en la intensitat de la seva relació amb els altres, tal com fou la seva relació d’amistat amb Llätzer, Marta i Maria.

Sense la pregària intensa de Jesús, no podem seguir-lo en la vocació i missió que ens confia, sigui quina sigui; sense aquesta pregària no podem esdevenir instruments de la Redempció, anunciadors del seu Evangeli i del Regne de Déu. Sense aquesta pregària intensa de Jesús no podem ser constructors de pau.

És il·luminadora la manera en què sant Benet demana a la comunitat d'acollir tots els hostes que es presenten al monestir: "Primerament que preguin tots junts, i llavors que s'agermanin amb la pau. Que aquest bes de pau no es doni sinó després d'haver pregat, per evitar els enganys diabòlics." (RB 53,4-5)

També aquí només en la veritat podem retrobar-nos de debò, però la veritat que no divideix és una pau demanada a Déu, és una comunió fraterna que hem de demanar al Senyor, acollint sempre Crist perquè ens digui en cada trobada i en cada ocasió: "Pau a vosaltres!"

Sant Benet demana també als germans d'una mateixa comunitat reviu constantment aquest tipus d'acollida que demana la veritable pau entre nosaltres. En el capítol 4 de la Regla ens exhorta a "no donar una pau fingida" (RB 4,25). Pensa sens dubte en el bes de pau abans de la comunió eucarística (cf. 63,4), però vol també que aquesta veritat en l'intercanvi del bes de pau regni sempre en les nostres relacions, com la comunió de vida i de cors que rebem sacramentalment en l'Eucaristia. En tot se'ns demana de no creure que podem viure la pau fraterna sense demanar-la a Crist i acollir-la d'ell.